Historia Szkoły

Na początku XX wieku w Rzeszowie istniały dwie szkoły średnie. Obie szkoły kształciły jedynie młodzież męską. Brak gimnazjum żeńskiego utrudniał dalsze kształcenie absolwentkom szkół wydziałowych. Propozycję utworzenia szkoły średniej dla dziewcząt wysuwali od wielu lat profesorowie gimnazjów męskich. Pomysł ten nabrał konkretnych kształtów w 1910 roku. Wtedy to na zebraniu obywatelskim w dniu 1 października uchwalono ustawę na mocy, której miało powstać Gimnazjum Realne Żeńskie.

W roku następnym powstało Towarzystwo mające na celu stworzenie i utrzymanie Prywatnego Gimnazjum Realnego Żeńskiego w Rzeszowie. W roku 1911 na pierwszym walnym zgromadzeniu członków wybrany został Zarząd Towarzystwa. Pierwszym dyrektorem szkoły został prof. Władysław Schneiberg.

Egzaminy wstępne do klas I przeprowadzona 4 września, a w dniu następnym rozpoczęto rok szkolny. Na kursach humanistycznych zajęcia zaczęły się 11 września 1911 roku. Były one prowadzone w wynajętych pomieszczeniach w prywatnym budynku, w nowo wybudowanej kamienicy pana Kluza przy ulicy Konarskiego. Szkoła zajmowała 6 sal na II piętrze.

W roku 1912/13 otwarto II klasę, a w roku następnym 19913/1914- III i IV. W końcu roku szkolnego 1913/14 ustąpił ze stanowiska dyrektora szkoły prof. Władysław Schneiberg, a jego

obowiązki przejął prof. Ignacy Babski.

Ponieważ dotychczasowy lokal nie wystarczał na potrzeby szkoły, w lipcu 1914 roku szkołę przeniesiona do kamienicy pana Seidena przy ulicy Sokoła. Kolejny rok szkolny rozpoczęto 3 września 1914 roku, jednak z powodu wybuchu I wojny światowej zajęcia prowadzono tylko do 16 września. Po wkroczeniu do Rzeszowa 21 września wojsk rosyjskich część profesorów i uczennic opuściła miasto, a budynek szkoły został zajęty przez wojsko. Klęska Rosjan w bitwie pod Gorlicami w 1915 roku zmusiła ich do odwrotu także z Rzeszowa. We wrześniu 1915 roku powrócił do Rzeszowa dyrektor szkoły prof. Ignacy Babski i szkoła wznowiła działalność.

Dzięki zabiegom Zarządu we wrześniu 1915 roku przeniesiono szkołę do budynku przy ulicy ks. Józefa, będącego własnością pani Leopoldyny Januszowej i pana Wojciecha Szkoły. Szkoła zajęła całą część należącą do pani Januszowej, a z połówki drugiego właściciela dwa pokoje i werandę. Przeniesiono tam całe wyposażenie szkoły i pomoce naukowe. Za boisko miał służyć plac koło budynku. Już 11 października 1915 roku rozpoczęto kolejny rok szkolny.

Pierwszy w historii szkoły egzamin dojrzałości odbył się w 1919 roku już w niepodległej Polsce .

W czerwcu tego roku powstała w gimnazjum III Drużyna Harcerska im. Marii Rodziewiczówny, która działała przez okres dwudziestolecia międzywojennego. Liczyła ona od 26 do 84 harcerek. W roku szklonym 1932/33 drużyna otrzymała sztandar, który został poświęcony 15 października 1933 roku.

W roku szkolnym 1925/26 założono z inicjatywy ks. dr. M. Turkowskiego Sodalicję pod wezwaniem Zwiastowania Najświętszej Marii Panny, która działała do 1939 roku. W roku szkolnym 1927/28 utworzono drużynę Przysposobienia Wojskowego Kobiet. Organizacja ta działała do wybuchu II wojny światowej. W roku szkolnym 1928/29 powstało Koło Ligi Obrony Przeciwlotniczej i Przeciwgazowej, a w roku 1930/331 Koło Ligi Morskiej i Kolonialne. Organizacje te weszły następnie w skład Samorządu Szklonego, który powstał z inicjatywy uczennic 5 września 1932 roku. Na jego czele stał zarząd wybierany na roczną kadencję przez wszystkie uczennice. Składał się on z przewodniczącej, zastępczyni, sekretarki, skarbniczki z ich zastępczyniami. Samorząd prowadził działalność społeczną, samowychowawczą i patriotyczną. Organizował obchody rocznic narodowych np. święta Niepodległości i Święta Konstytucji 3 maja. Ustalono, że jedna uczennica nie mogła należeć do zbyt wielu organizacji, aby działalność w nich nie przeszkadzała w nauce. Istniejące organizacje zapewniały uczennicom możliwość wszechstronnego rozwoju.

2 sierpnia 1944 roku Rzeszów został wyzwolony spod okupacji niemieckiej. Po pięciu latach przerwy można było wznowić działalność szkoły. Budynek szkoły przy ulicy Moniuszki był jednak w znacznym stopniu zniszczony. Dzięki zabiegom dyrektor Zofii Burdówny i grupy nauczycieli zajęcia rozpoczęto na początku września 1944 roku w budynku przy ulicy Okrzei. Szkoła używała tam 9 sal, co przy 18 klasach zmuszało, bo prowadzenia nauki na dwie zmiany, a niekiedy nawet na zewnątrz budynku. Powrót do macierzystej siedziby przy ulicy Moniuszki, w październiku 1944 roku, nie poprawił warunków lokalowych, nawet uległy one pogorszeniu. Naukę w poszczególnych klasach ograniczono do 3 dni w tygodniu. Kierownictwo szkoły z rąk dyrektor Zofii Burdówny przejął były profesor I liceum, Marian Aleksiewicz. W roku 1948/49 Gimnazjum i Liceum Żeńskie przekształcona w 11-letnią Ogólnokształcącą Szkołę Żeńską, która otrzymała budynek przy ulicy Szopena.

We wrześniu 1950 roku dyrektorem szkoły została dr Antonina Gawlik, a dwa lata później mgr Maria Kleczkowska. W latach 1955-1959 dyrektorem szkoły był mgr Stanisław Tyski. W tym okresie zrobiono wiele dla poprawy warunków lokalowych. W 1956 roku zlikwidowano w budynku szkolnym prywatne mieszkania dla nauczycieli, co umożliwiło zwiększenie liczby sal lekcyjnych. Od roku szklonego 1959/60 funkcję dyrektora szkoły objęła ponownie mgr Maria Kleczkowska i pełniła ja do roku szklonego 1971/72. W tym okresie szkoła przechodziła kolejne

zmiany organizacyjne. Od roku 1960 zaczęła funkcjonować jako 4-letnie liceum ogólnokształcące, przyjmując w roku 1962 nazwę III Liceum Ogólnokształcące. Od 1965 roku szkoła stała się placówką koedukacyjną.

W roku 1972/73 funkcję dyrektora sprawował mgr Stanisław Kozdra, a w latach 1973/74, mgr Kazimierz Ruszała. Decyzją władz politycznych oraz Kuratorium Oświaty i Wychowania w Rzeszowie szkoła została przeniesiona z dniem 1 września 1978 roku do budynku po Szkole Podstawowej nr 5 w Rzeszowie, przy ulicy Orzeszkowej 8a. Natomiast przy ulicy Szopena 11 umieszczono Zakład Medycyny Klinicznej Akademii Medycznej w Krakowie.

W latach 1978/79- 1983/84 i 1987/88 dyrektorem szkoły była mgr Barbara Nowosad, a w latach 1984/85- 1985/86 funkcję tę pełnił mgr Zbigniew Bober. W 1985 roku szkoła obchodziła 75-lecie swego istnienia. Wtedy też otrzymała ona imię Cypriana Kamila Norwida. Uroczystość nadania imienia oraz wręczenia sztandaru odbyła się 26 października w Teatrze im. Wandy Siemaszkowej.

Pracownicy szkoły domagali się zwrotu budynku przy ulicy Szopena. Decyzja w tej sprawie leżała w gestii Miejskiej Rady Narodowej. 9 stycznia 1990 roku Miejska Rada Narodowa przyjęła wniosek o wypowiedzenie umowy Instytutowi Medycyny Klinicznej. W budynku przy ulicy Szopena miał pozostać Zakład Farmakologii Klinicznej z pracownią izotopową.

W tym trudnym okresie dla szkoły dyrektorem w latach 1988/89 - 1991/92 była mgr Kazimiera Pisulińska, a w latach 1992/93 - 1997/98 funkcję tę pełnił mgr Władysław Rusin. Był on pierwszym dyrektorem powołanym na drodze konkursu. W latach 1998 - 2008 dyrektorem szkoły był mgr Stanisław Piekarz. Od 1 września 2008 r. funkcję tę pełni mgr Marek Plizga.

Lata dziewięćdziesiąte to dobry okres w historii III LO. Systematycznie wzrastała liczba oddziałów i uczniów. Kontynuowano profilowanie klas. Te działania przyczyniły się do osiągania przez uczniów III LO coraz lepszych wyników na olimpiadach i konkursach przedmiotowych. W tym okresie został również nawiązany kontakt ze szkołami w Niemczech i Francji. W 1993 roku grupa młodzieży III LO była z wizytą w Wolfenbüttel w Niemczech. W latach 1994-1998 odbywała się wymiana młodzieży między naszą szkołą i II LO a szkołami średnimi z Bielefeld. W roku szkolnym 1997/98 doszło do wymiany młodzieży z Liceum d`Arsonval z Brive we Francji.